

Δευτέρα 11, Τρίτη 12 Ιουλίου,

ώρα 9.30 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Ευριπίδη

«ΒΑΚΧΕΣ»

Συμπαραγωγή Φεστιβάλ Βύρωνα

«Φεύγω σε άλλη γη, με διώχνουν από κοντά σας. Δεν προλαβαίνετε καλό να κάνετε για μένα. Δεν προλαβαίνω τίποτε καλό να σας δώσω...»

Μήδεια

Ευριπίδη «Μήδεια»

Σκηνοθεσία : Γιάννης Μαργαρίτης

Σκηνικό : Παναγιώτης Ζωγράφος

Κινησιολογική επιμέλεια χορικών :

Αγγελική Στελάτου

Κοστούμια : Άννια Λέκκα

Μουσική : Βαγγέλης Κατσούλης

Βοηθός σκηνοθέτη : Σέργιος Γκάκας

ΔΙΑΝΟΜΗ

Διόνυσος : Λάζαρος Γεωργακόπουλος

Τειρεσίας : Γιώργος Μωρόγιαννης

Κάδμος : Μανώλης Γιούργος

Πανθέας : Χρήστος Γαλάνης

Δούλος :

Στέλιανος Μανωλακάκης, Δημήτρης Σταμούλης

1ος Άγγελος : Χαρά Δημοπούλου

2ος Άγγελος :

Στέλιανος Μανωλακάκης, Μάρα Μπαρόλα,

Δημήτρης Σταμούλης

Αγαύη : Χρυσάνθη Δουζή

ΧΟΡΟΣ

Αφροδίτη Αλ Σαλέχ, Χαρά Δημοπούλου,

Χρυσάνθη Δουζή, Στέλιανος Μανωλακάκης,

Μάρα Μπαρόλα, Μαρία Παμπούκη,

Δημήτρης Σταμούλης

Περίληψη των Βακχών

Ο Θεός Διόνυσος φθάνει στην Θήρα μαζί με τις ακόλουθές του.

Έχει τρελάνει τις αδερφές της μάνας του Σεμέλης, επειδή δεν παραδέχονται την θείκη καταγωγή του. Ο Κάδμος και ο Τειρεσίας, καλούν όλους να δεχθούν τον νέο Θεό, και έτσι να περιορίσουν την οργή του. Ο Πενθέας, εγγονός του Κάδμου και βασιλιάς της Θήβας, ανάστατος από τα συμβαίνοντα δίνει εντολή να συλλάβουν τον Διόνυσο.

Μετά την σύλληψη και την φυλάκιση ο Διόνυσος, παντοδύναμος θεός, κάνει το θαύμα του. Λύνεται και βγαίνει από την φυλακή του. Ένας αγγελιοφόρος περιγράφει τα τρομερά που είδε να συμβαίνουν στον Κιθαιρώνα, εκεί που οι γυναίκες της Θήβας οδηγημένες από τον Θεό οργιάζουν. Ο Πενθέας χάνει το μυαλό του και πάει στον Κιθαιρώνα να κρυφοκυτάξει τα όργια των μανάδων-γυναικών. Οι γυναίκες όμως τον ανακαλύπτουν. Η μάνα του Πενθέα η Αγαύη σκοτώνει τον γιό της, πιστεύοντας πως σκότωσε λιοντάρι.

Καρφώνει το κεφάλι του σ' ένα θυρό και το περιφέρει στην έρημη Θήβα. Ο Κάδμος συνεφέρει σιγά-σιγά την κόρη του που έντρομη καταλαβαίνει πως στον θυρό είναι το κεφάλι του παιδιού της. Ο Διόνυσος δεν σταματά εδώ. Εξοργίζει τον Κάδμο και την Αγαύη. Ο Θεός νίκησε και τιμώρησε σκληρά εκείνους που αρνήθηκαν την θρησκεία του.

«Βάκχες» η πιο δρασκευτική από τις τραγωδίες.

Ένα από τα πιο βίαια έργα της αρχαίας Ελληνικής γραμματείας.

Μία τελετουργία όπου η τελική ωμοφαγία - θεοφαγία οδηγεί στην εγκαθίδρυση της θρησκείας αλλά και στη σιωπή του χάους στην χωρίς τέλος απόγνωση.

Σε μια εποχή που η φρίκη μας κατακλύζει, η έσχατη φρίκη της τραγωδίας του Ευριπίδη, τονίζει τον επικαιρικό χαρακτήρα του δράματος.

Εδώ η ιστορία του έργου παίζει με τον μύθο και τις παραλλαγές, ενώ ο μύθος δεν είναι παρά μία εκδοχή της τελετουργίας.

Η δημιουργία πραγματώνεται μέσα από το ζωντανό πλάσμα που θυσιάζεται. Όταν όμως η θηρία είναι η ωμοφαγία του γιού για τη μητέρα, τότε έχουμε την καταστροφή της γέννας και την επιστροφή στο σημείο που όλα άρχισαν. Ο κόσμος επιστρέφει στο χάος, για να ξαναρχίσουν όλα από την αρχή.

Θελήσαμε ο μύθος και η τελετουργία να φτάσουν μέχρι το σώμα της παράστασης. Ο λόγος και η κίνηση να έχουν σαν αφετηρία την κραυγή, τη σύσπαση του σώματος πριν από το τίναγμα για το χορό. Πάντα όμως μέσα από το στυλιζάρισμα, μια και όπως λέει ο Γιαν Κοττ, το αρχαίο ελληνικό θέατρο είναι θέατρο του συμβολικού σημείου.

Δεν υπάρχει δρασκευτική εμπειρία χωρίς τη μεσολάβηση των αισθήσεων. Οι «Βάκχες» λοιπόν μας καλούν «να αφήσουμε την μεταφυσική να ξαναμπει στις ψυχές, μέσω του σώματος».

Γιάννης Μαργαρίτης